

- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, czy taka procentowa podwyżka odnosząca się do wszystkich kategorii wiekowych jest usprawiedliwiona w sytuacji, kiedy wynika stąd, że pierwotne wynagrodzenie było niższe, niż minimalne wynagrodzenie wymagane przez konstytucję państwa członkowskiego?
- 3) Czy prawo Unii Europejskiej, w szczególności art. 9 dyrektywy 2000/78/WE ⁽¹⁾, stoi na przeszkodzie przyjęciu takiej regulacji, zgodnie z którą nie można dochodzić roszczenia o zadośćuczynienie w przypadku dyskryminacji płacowej ze względu na wiek po upływie dwóch miesięcy, jeżeli:
- termin rozpoczyna swój bieg wraz z ogłoszeniem wyroku z dnia 8 września 2011 r. w sprawach połączonych Hennigs (C-297/10) i Mai (C-298/10), ECLI:EU:C:2011:560, mimo iż zainteresowany nie jest objęty Bundesangestelltentarifvertrag (układem zbiorowym dotyczącym pracowników służby publicznej w Niemczech), lecz jego sytuacja osobista odpowiada sytuacji takiej, jak w wyroku z dnia 19 czerwca 2014 r., Specht, sprawy od C-501/12 do C-506/12, C-540/12 i C 541/12, ECLI:EU:C:2014:2005,
 - zainteresowani urzędnicy i sędziowie (pracownicy) mogą zapoznać się z powołanym wyżej wyrokiem wyłącznie za pośrednictwem powszechnie dostępnych źródeł,
 - po wydaniu przytoczonego powyżej wyroku organ zatrudniający (pracodawcy) zaprzeczyli zasadności jego zastosowania do urzędników i jednocześnie zakwestionowali istnienie dyskryminacji ze względu na wiek, przy czym ten pogląd prawny co najmniej częściowo został zakomunikowany na zewnątrz,
 - w orzecznictwie sądów administracyjnych pierwszej instancji przed upływem wskazanego terminu i później do ogłoszenia wyroku Specht w przeważającej liczbie przypadków nie uznano istnienia dyskryminacji ze względu na wiek,
 - we wskazanym terminie nie istniało orzecznictwo sądów wyższej instancji, a pierwsze orzeczenie sądu najwyższego zapadło dopiero po wydaniu wyroku w sprawie Specht,
 - w stosunku pracy urzędników i sędziów obowiązują terminy zawite wyłącznie co do zwrotu pewnych kosztów i terminy te nie są krótsze niż sześć miesięcy,
 - roszczenia o uposażenie (wynagrodzenie ze stosunku pracy) podlegają trzyletniemu terminowi przedawnienia, który rozpoczyna swój bieg z końcem roku, w którym roszczenie stało się wymagalne, a uprawniony wiedział o roszczeniu albo powinien był on nim wiedzieć, w innym wypadku termin przedawnienia wynosi lat dziesięć,
 - istniejących w prawie krajowym roszczeń o uposażenie (wynagrodzenie ze stosunku pracy), które nie są uregulowane ustawowo, należy dochodzić bez zbędnej zwłoki, czyli w roku budżetowym, którego dotyczą?
- 4) Czy na odpowiedź na pytanie trzecie ma wpływ okoliczność, że stan prawny jest niejasny i zawiły?
- 5) Czy dla rozpoczęcia biegu terminu zawitego wystarczające jest, że krąg osób pokrzywdzonych wie o różnym traktowaniu, czy też konieczna jest znajomość przyczyny nierównego traktowania, a więc kryterium różniącego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2000, L. 303, s.16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Roma (Włochy) w dniu 12 grudnia 2018 r. – Società Italiana degli Autori ed Editori (S.I.A.E.) / Soundreef Ltd

(Sprawa C-781/18)

(2019/C 112/26)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Società Italiana degli Autori ed Editori (S.I.A.E.)

Strona pozwana: Soundreef Ltd

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywę 2014/26/UE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie ustawie krajowej, która zastrzega dostęp do rynku zarządzania prawami autorskimi lub w każdym razie udzielanie licencji użytkownikom jedynie na rzecz podmiotów określonych, zgodnie z definicją zawartą we wspomnianej dyrektywie, jako organizacje zbiorowego zarządzania, wyłączając podmioty określone jako niezależne podmioty zarządzające, utworzone zarówno w tym państwie, jak i w innych państwach członkowskich?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym (Dz.U. 2014, L 84, s. 72).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 3 października 2018 r. w sprawie T-313/17, Wajos GmbH / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 12 grudnia 2018 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

(Sprawa C-783/18 P)

(2019/C 112/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Wajos GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku
- obciążenie Wajos GmbH kosztami poniesionymi przez EUIPO.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżony wyrok narusza zdaniem EUIPO art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾. Sąd przy ocenie charakteru odróżniającego spornego znaku towarowego zastosował błędne przesłanki badania, pominął zbadanie istotnych kryteriów i ponadto oparł się na błędnych kryteriach badania.

Zaskarżony wyrok narusza poza tym art. 36 i art. 56 ust. 1 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, gdyż nie pozwala on ani wnoszącemu odwołanie, ani Trybunałowi na zrozumienie, z jakich powodów Sąd dokonał ustalenia, istotnego dla sentencji wyroku, że sporny znak towarowy cechuje się postacią o „wyjątkowym charakterze w świetle zwyczajów panujących w rozpatrywanym sektorze”.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).